

Arrest

nr. 157 090 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 29 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 5 december 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde).

1.2. Op 2 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 juni 2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde. In navolging van deze beslissing neemt de

gemachtigde een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden op 28 juni 2013 aan verzoekende partij betekend.

1.3. Op 9 juli 2015 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 augustus 2015 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde.

1.4. Op 29 juli 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aan verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

1.5. Op 29 juli 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 5 augustus 2015. De motieven zijn de volgende:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: B. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: T. D. (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.07.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28/06/2013. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen om zijn terugkeer naar zijn herkomstland voor te bereiden. Betrokkene werd nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Twee/drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Gevraagd naar de reden van zijn verblijf in België, verklaart betrokkene dat hij in Europa een beter leven zou hebben. Hij verstrekt hieromtrent echter geen bijkomende informatie., Betrokkene heeft tot op heden geen asielpedure ingediend zodat eventuele slechte leefomstandigheden van betrokkene in Marokko in het kader van de Vluchtelingenconventie nooit zelf werden aangebracht door betrokkene.

Er werden door de politie al verschillende PV's opgemaakt ten laste van betrokkene: TG.60.L6.006139/2014 (bezit van verdovende middelen), TG.43.L6.006041/2014 (slagen en verwondingen), HA.9Q.L7.423053/2015 (dronken sturen). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft 2 aanvragen tot regularisatie ingediend op medische gronden. De eerste aanvraag was onontvankelijk, de 2de aanvraag was ongegrond. Het aangehaalde medische probleem kon niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen. Betrokkene heeft ook een aanvraag tot regularisatie ingediend in het kader van artikel 9bis. Zijn kennis van het Nederlands, vrienden-en kennissenkring, integratie en werkwiligheid vormen geen uitzonderlijke omstandigheid. Een schending van artikel 3EVRM werd niet aangetoond. Betrokkene verblijft nu nog steeds op illegale wijze

in België. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel

Betrokkene heeft familie in België (vrouw en 2 kinderen), Zijn vrouw verblijft met de 2 kinderen ook illegaal in België. Zij dient samen met haar kinderen gevolg te geven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM gerespecteerd wordt. Betrokkene verklaarde bovendien in de aanvraag 9bis van 29/07/2011 dat hij een kind zou hebben met de naam W. S. (...), dat hij zou willen erkennen. Het betreft vermoedelijk W. S. (...), °(...)2009 van Duitse nationaliteit. Als bewijs voegde betrokkene een tussenvonnis toe van de rechtbank dd. 28/06/2011 m.b.t de taalwijziging van de rechtspleging. Op dat moment was de afstammingsband dus nog niet bewezen. Nadien heeft betrokkene in zijn procedures niets meer vermeld over dit kind, noch heeft hij aan de autoriteiten verder info bezorgd over zijn relatie tot dit kind. Op de SEFORfiche van 28/06/2013 heeft betrokkene aangegeven op dat moment maar 1 kind te hebben, namelijk B. D. (...), °(...)2012. W. S. (...) werd niet vermeld. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de 'familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake, Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (nl. de bijlage 20, aan verzoeker betekend op 28.06.2013) en omdat er geen enkele stappen werden ondernomen om zijn terugkeer naar zijn herkomstland voor te bereiden.

De bestreden beslissing vermeldt verschillende malen dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar. Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de

maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn dochter W. S.(...), geboren op (...) en drager van de Duitse nationaliteit.

Door het inreisverbod wordt er dan ook manifest een breuk van zijn familiale relaties opgedrongen.

Verwerende partij heeft niet onderzocht of het familieleven ook elders dan op het Belgische grondgebied kan worden verder gezet, maar prima facie lijkt het onmogelijk dat de Duitse dochter van verzoeker, die hier geboren en getogen is en al haar belangen in de zin van artikel 8EVRM hier heeft gevestigd, met hem mee zou reizen naar Marokko om daar een nieuw leven te beginnen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij haar dochter de eerstkomende drie jaar zou kunnen terug zien.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontrukd aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

3.2. Verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd door de duur van drie jaar. Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, zoals *in casu* het geval is.

3.3. De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...);

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)".

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert, zoals verzoekende partij terecht aangeeft, niet dat daarbij ook automatisch de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

3.4. In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 28 juni 2013. Deze vaststelling wordt niet door verzoekende partij betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met betrekking tot de duur van het opgelegde inreisverbod verwezen wordt naar het gegeven dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij stappen heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst, terwijl zij nochtans geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wordt in de bestreden beslissing, onder de hoofding *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar”*, uitdrukkelijk gewezen op het gedrag van verzoekende partij *“Er werden door de politie al verschillende PV's opgemaakt ten laste van betrokkene: TG.60.L6.006139/2014 (bezit van verdovende middelen), TG.43.L6.006041/2014 (slagen en verwondingen), HA.9Q.L7.423053/2015 (dronken sturen). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde”*. Evenzo wordt aangegeven dat de twee aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die verzoekende partij heeft ingediend onontvankelijk, respectievelijk ongegrond werden verklaard en dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet heeft aangetoond dat er in haren hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aangetoond. Hierna benadrukt de gemachtigde dat verzoekende partij, nadat haar aanvragen om verblijfsmachtiging werden onderzocht, nog steeds op illegale wijze in België verblijft, zodat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, in het belang van de immigratiecontrole, niet meer dan proportioneel is.

Bij het vaststellen van de termijn van drie jaar werd eveneens uitdrukkelijk rekening gehouden met de situatie in het land van herkomst met betrekking tot de beweerde slechte levensomstandigheden aldaar: *“Gevraagd naar de reden van zijn verblijf in België, verklaart betrokkene dat hij in Europa een beter leven zou hebben. Hij verstrekt hieromtrent echter geen bijkomende informatie. Betrokkene heeft tot op heden geen asielprocedure ingediend zodat eventuele slechte leefomstandigheden van betrokkene in Marokko in het kader van de Vluchtelingenconventie nooit zelf werden aangebracht door betrokkene.”*

Tot slot wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de termijn van drie jaar niet disproportioneel is in het licht van het gezinsleven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 EVRM: *“Betrokkene heeft familie in België (vrouw en 2 kinderen), Zijn vrouw verblijft met de 2 kinderen ook illegaal in België. Zij dient samen met haar kinderen gevolg te geven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM gerespecteerd wordt. Betrokkene verklaarde bovendien in de aanvraag 9bis van 29/07/2011 dat hij een kind zou hebben met de naam W. S. (...), dat hij zou willen erkennen. Het betreft vermoedelijk W. S. (...), °(...)2009 van Duitse nationaliteit. Als bewijs voegde betrokkene een tussenvonnis toe van de rechtbank dd. 28/06/2011 m.b.t de taalwijziging van de rechtspleging. Op dat moment was de afstammingsband dus nog niet bewezen. Nadien heeft betrokkene in zijn procedures niets meer vermeld over dit kind, noch heeft hij aan de autoriteiten verder info bezorgd over zijn relatie tot dit kind. Op de SEFORfiche van 28/06/2013 heeft betrokkene aangegeven op dat moment maar 1 kind te hebben, namelijk B. D. (...), °(...)2012. W. S. (...) werd niet vermeld. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de 'familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat*

betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake, Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

3.5. Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur van het inreisverbod voor drie jaar voorzien is van een uitgebreide, specifieke motivering. Verzoekende partij gaat met haar kritiek dat niet gemotiveerd is waarom meteen de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, volledig voorbij aan deze uitdrukkelijke motivering. Haar betoog mist dan ook feitelijke grondslag. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.6. Overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde zich inderdaad “onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”. Verzoekende partij betoogt dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar de gemachtigde zich *in casu* niet heeft onthouden van het opleggen van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst in de eerste plaats naar het hecht gezin dat zij vormt met haar dochter, W. S. en zij meent dat het inreisverbod manifest een breuk van haar “familiale relaties” met haar dochter impliceert. Verzoekende partij hekelt het gebrek aan onderzoek of deze familieleden ook elders kunnen worden verdergezet en zij wenst hieromtrent nog op te merken dat de mogelijkheid tot opheffing van het inreisverbod slechts theoretisch is, zodat zij haar dochter de eerstkomende drie jaar niet zal kunnen terugzien.

Verzoekende partij stipt ten tweede aan dat zij door het bestreden inreisverbod zal worden “ontrukt aan de samenleving” waarin zij gedurende de voorbije jaren verankerd is geraakt. Voormelde elementen vormen volgens verzoekende partij humanitaire redenen die het opleggen van een inreisverbod verhinderen.

3.7. Betreft de verwijzing naar het “hechte gezinsleven” dat verzoekende partij zou vormen met haar dochter W. S. en de onmogelijkheid om dit gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet disproportioneel is in het licht van het gezinsleven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 EVRM, zoals reeds aangehaald in punt 3.5. *in fine*.

De gemachtigde stelt met name vast dat verzoekende partij tijdens haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* gewag heeft gemaakt van het feit dat zij in België een kind heeft met de naam W. S., doch dat de afstammingsband toen nog niet bewezen was en dat verzoekende partij in de procedures die zij nadien heeft ingesteld niets meer vermeld heeft over dit kind. Net zo min heeft zij de autoriteiten verdere informatie bezorgd over haar relatie tot dit kind. Op de SEFORfiche van 28 juni 2013 heeft verzoekende partij, zo stelt de gemachtigde vast, slechts aangegeven maar één kind te hebben, namelijk B. D. Deze concrete vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden niet betwist in het verzoekschrift.

Tenslotte licht de gemachtigde in zijn beslissing toe waarom een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op gezins- en privéleven. Dienaangaande wordt eveneens gesteld dat het verzoekende partij vrijstaat om desgevallend op eender welk moment gedurende de drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar gezinsleven.

Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de loutere bewering dat zij een gezinsleven vormt met W. S., hetgeen niet kan worden verdergezet in haar land van herkomst. Nu de gemachtigde in zijn beslissing duidelijk heeft uiteengezet dat de afstammingsband niet eens bewezen werd en verzoekende partij na haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* op geen enkel moment nog gewag heeft gemaakt van een gezinsleven met W. S., komt het niet kennelijk onredelijk voor dat een dergelijk element niet werd weerhouden als humanitaire reden die het opleggen van het inreisverbod verhindert. Bovendien laat verzoekende partij in haar verzoekschrift eens te meer na het bestaan van een gezinsleven met W.S. op concrete wijze te staven.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de mogelijkheid om in het kader van haar gezinsleven een opheffing te vragen van het inreisverbod slechts theoretisch is, gaat verzoekende partij wederom voorbij

aan het feit dat zij in de eerste plaats niet heeft aangetoond dat W. S. werkelijk haar dochter is en dat zij werkelijk een hechte band heeft met dit kind. Voorts toont verzoekende partij middels deze loutere bewering niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om haar voorgehouden gezinsleven met W. S. niet in aanmerking te nemen als humanitaire omstandigheid die het opleggen van een inreisverbod in haar geval zou verhinderen. Nogmaals wenst de Raad erop te wijzen dat verzoekende partij heeft nagelaten om verwerende partij op de hoogte te houden van de stand van zaken omtrent haar voorgehouden gezinsleven met W. S.

Verzoekende partij wijst er voorts nog op dat zij zal worden ontrukt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. In dit kader kan opnieuw worden verwezen naar de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing: *“Er werden door de politie al verschillende PV's opgemaakt ten laste van betrokkene: TG.60.L6.006139/2014 (bezit van verdovende middelen), TG.43.L6.006041/2014 (slagen en verwondingen), HA.9Q.L7.423053/2015 (dronken sturen). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. (...)Betrokkene heeft ook een aanvraag tot regularisatie ingediend in het kader van artikel 9bis. Zijn kennis van het Nederlands, vrienden-en kennissenkring, integratie en werkwilligheid vormen geen uitzonderlijke omstandigheid. Een schending van artikel 3EVRM werd niet aangetoond. Betrokkene verblijft nu nog steeds op illegale wijze in België. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel”*. De gemachtigde wijst er aldus op dat de integratie van verzoekende partij, die werd ingeroepen naar aanleiding van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis, niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid, die het verzoekende partij onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Deze vaststelling plaatst de gemachtigde in het licht van het gedrag van verzoekende partij, waarbij verwezen wordt naar de verschillende pv's die door de politie werden opgesteld.

In het licht van deze vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en die niet worden betwist of weerlegd, oordeelt de Raad dat het geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd dat de gemachtigde een dergelijk element – dit is de integratie van verzoekende partij in België –, niet weerhield als humanitaire omstandigheid die het opleggen van een inreisverbod verhinderde. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande tot de loutere bewering dat zij zal worden ontrukt aan de samenleving waarin zij verankerd was. Deze bewering doet geen afbreuk aan het oordeel van de Raad nu zij nalaat op dit punt concrete elementen aan te brengen die wijzen op humanitaire omstandigheden die het opleggen van een inreisverbod in de weg zouden kunnen staan.

Gezien wat hierboven wordt besproken, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van een inreisverbod voor de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij met haar beschouwingen aangeeft niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, doch geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel, *in casu* in het licht van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Eveneens wordt aangehaald dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout is begaan.

Het middel luidt als volgt:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is

in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker vormt een feitelijk & hecht gezin met zijn dochter, W. S. (...), zij heeft de Duitse nationaliteit. Heden is er een procedure hangende tot erkenning van W. S. (...). Daarnaast gaat de echtgenote van verzoeker binnen vier weken bevallen van hun derde kindje.

Het feit dat er de procedure tot erkenning van W. S.(...) nog hangende is, betekent echter nog niet dat er geen sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dit is namelijk een situatie die in feite geapprecieerd dient te worden.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In het geval van een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu het geval is, neemt het EVRM niet automatisch aan dat er een inmenging is, maar dient de bestreden beslissing wel nog steeds getoetst te worden aan het eerste lid van artikel 8 EVRM.

De Staat moet namelijk aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

2.6 In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker niet kan worden verder gezet in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden. Dat de bestreden maatregel dan ook om de hierboven vermelde redenen in strijd is met de Belgische Wet en verzoeker onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld."

3.10. Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat in artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht kan worden gelezen, zodat de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voor zover deze wordt aangevoerd in het licht van artikel 8 EVRM, niet dienstig is. Voor het overige verwijst de Raad naar wat werd besproken onder punten 3.4 en 3.5.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

De Raad duidt er verder op dat, hoewel artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Op basis van de aangevoerde elementen, kijkt de Raad, wanneer een schending van het recht op respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, dan ook in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is, zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, een feitenkwestie.

3.11. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een feitelijk en hecht gezin vormt met haar dochter, W. S., die de Duitse nationaliteit bezit. Het feit dat de procedure tot erkenning van haar dochter nog hangende is, betekent nog niet dat er *in casu* geen sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dit is namelijk een situatie die in feite geapprecieerd dient te worden. Nu het gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, kan het algemeen belang niet prevaleren op haar persoonlijke belangen, zo meent verzoekende partij.

Uit artikel 8 EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso jure* deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden vermoed. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Het is evenwel niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm is geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21) Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact ('*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties*', EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar het tussenvonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel van 28 juni 2011. Dit tussenvonnis werd voorgelegd in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 29 juli 2011. De gemachtigde stelt vast dat het tussenvonnis betrekking heeft op de taalwijziging van de rechtspleging, zodat op dat moment de afstammingsband nog niet bewezen was. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoekende partij nadien in haar (verblijfs)procedures niets meer heeft vermeld over dit kind, noch heeft zij de autoriteiten verdere informatie bezorgd over haar relatie tot dit kind. Hierbij wordt nog vermeld dat verzoekende partij naar aanleiding van het opstellen van de SEFORfiche d.d. 28 juni 2013 heeft verklaard dat zij op dat moment slechts één kind had, namelijk B. D.. Zoals eerder werd gesteld, worden deze bevindingen niet betwist in het verzoekschrift. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de bewering dat zij wel degelijk een "feitelijk en hecht" gezin vormt met W. S., ondanks het feit dat de procedure met betrekking tot de erkenning van dit kind nog hangende is. Deze stelling wordt echter op geen enkele manier *in concreto* toegelicht, laat staan aangetoond. Het louter poneren van het feit dat verzoekende partij met W. S., een "hechte gezinsband" zou hebben, volstaat vanzelfsprekend niet om aan te tonen dat er tussen verzoekende partij en het kind W.S. een afstammingsband bestaat, noch dat de relatie tussen verzoekende partij met het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* te spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Noch uit het verzoekschrift, noch uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoekende partij een bijdrage levert voor de zorg en opvoeding van dit kind en dat zij met haar minderjarige dochter op regelmatige wijze contact onderhoudt. In de "*begeleidingsfiche tot verwijdering*" d.d. 30 juli 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, worden enkel D. en M. B. vermeld onder de rubriek "*Kind(eren)/Enfant(s)*". In het "*Synthesedocument telefoongesprek*", opgesteld op 4 augustus 2015, wordt aangegeven dat er, volgens de gegevens van de "*familie rechtbank*", nog steeds geen definitieve beslissing is inzake de erkenning door verzoekende partij van haar kind W. S.. Er zou sinds 2014 "*niets meer gevraagd*" zijn door de advocaat, waardoor er geen definitieve beslissing kan worden genomen.

De Raad constateert dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij een afstammingsband en voldoende standvastige band heeft met haar voorgehouden dochter om te besluiten dat zij een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er wordt dan ook niet aangetoond dat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing gebaseerd is op een onzorgvuldige of onjuiste feitenvinding. Nu verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij met haar dochter, W. S., een gezinsleven leidt dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, wordt een schending van artikel 8 van het EVRM hoe dan ook niet aangetoond.

3.12. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift verder nog aan dat zij eveneens een gezin vormt met haar echtgenote, die in verwachting is van hun derde kind. Volgens haar is het *in casu* duidelijk dat

dit gezinsleven niet kan worden verdergezet in haar land van herkomst. Gelet op het feit dat het een “*zeer hechte gezinscel*” betreft en het centrum van belangen voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, kan het algemeen belang niet prevaleren op haar persoonlijke belangen.

De Raad stelt vast dat door verwerende partij niet betwist wordt dat verzoekende partij met haar echtgenote en hun gemeenschappelijke kinderen een gezins vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135; EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Waar verzoekende partij zich in een onregelmatige verblijfssituatie bevindt, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 27 februari 2014, S.J./België, § 135 en EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten en zij verder niet aantoonst stappen te hebben ondernomen om haar terugkeer naar haar land van

herkomst voor te bereiden. Met betrekking tot de duur van drie jaar wordt voorts onder andere gewezen op de verschillende pv's opgesteld door de politie en het feit dat er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de echtgenote en de twee kinderen van verzoekende partij ook in België verblijven, doch tevens op illegale wijze. Haar echtgenote dient samen met hun kinderen gevolg te geven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde besluit dat, nu het volledige gezin dient te terug te keren naar het land van herkomst, artikel 8 EVRM gerespecteerd wordt.

Uit deze motieven blijkt op afdoende wijze dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven en dat een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaats gehad.

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift slechts aan dat zij een gezinsleven vormt met haar echtgenote, die in verwachting is van hun derde kind en dat zij haar gezinsleven niet kan verderzetten in het land van herkomst.

De Raad stelt echter vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze economische, sociale of culturele onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van dit gezinsleven in het land van herkomst of elders. De loutere omstandigheid dat verzoekende partij en haar gezinsleden "*het centrum van hun belangen*" hebben in België, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven of privéleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Zoals gezegd, dienen zij samen het grondgebied te verlaten, zodat de eenheid van het gezin gevrijwaard wordt.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat het bestreden inreisverbod een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin werd aangetoond dat de gemachtigde, door *in casu* te stellen dat artikel 8 EVRM gerespecteerd wordt, aangezien de echtgenote van verzoekende partij, samen met hun kinderen, gevolg dienen te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld of dat hij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.13. Waar verzoekende partij tot slot nog aanvoert dat zij onmiddellijk in vrijheid dient te worden gesteld, stelt de Raad vast dat een dergelijk verzoek hoe dan ook niet dienstig is, daar hij geen rechtsmacht heeft aangaande een beslissing tot vasthouding.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES